

*Wanneer daalt de hemel op aarde neer?
Als dit moment genoeg is.
Als deze plek genoeg is.
Als deze vriend genoeg is.
Als deze omstandigheden genoeg zijn.
Als je niet meer naar iets anders verlangt
dan naar datgene ,dat zich nu openbaart. (Paul Ferrini)*

Een momentje graag

De tijd dat ik er als kind op uit werd gestuurd om bij de slager vleeswaren te kopen, ligt ver achter mij. Tegenwoordig kom ik nooit meer in een slagerij. Daardoor kan ik niet met zekerheid weten, of er nu nog steeds slagers zijn die zelf hun vleeswaren snijden. Met zo'n plateau waarop bijvoorbeeld een ham wordt gelegd en waar met een zwenkel aan de voorkant het ronde, haaks daarop draaiende mes in beweging wordt gebracht.

Het beeld van die plakjes – ‘Hoe dik wil je ze hebben?’ – doet me denken aan alle losse momenten waaruit ons leven bestaat.

Het hele leven (vgl. de totale ham, maar door vegetariërs kan ook het beeld gebruikt worden van een kaas ☺) kan namelijk worden opgedeeld in momenten, fragmenten zo je wilt.

Vraag ik iemand hoe hij/zij dít moment, dit zijns-moment ervaart, dan krijg ik steevast als antwoord: ‘Nou, oké!’ En het volgende moment? ‘Nou, ja, ook oké!’

Zoals ieder plakje ham alle eigenschappen bevat van de hele ham, zo bevat ieder moment (de kenmerken van) ons hele bestaan.

Vraag: ‘Als ieder moment als een oké-moment wordt ervaren, zou dan het hele leven ook niet oké zijn?’

Dit roept weer het beeld in me op, van de caleidoscoop (zie andere tekst). Ieder beeld dat door de werking van mijn zintuigen wordt ervaren valt in het licht van Bewustzijn samen met het moment. Dit beeld is volstrekt neutraal en staat los van de onvoorspelbaarheid waarmee de stukjes glas zich tot dat nieuwe beeld schikken. Als er dus tóch een oordeel is, dan valt dit buiten het moment en kan het niet anders, dan dat dit het gevolg is van de werking van de ‘mind’, die daarmee altijd tijd en ruimte creëert. Tijd: morgen, gisteren; ruimte: ergens anders dan hier.

Onder invloed van allerlei factoren (genetische voorbestemming, karmische wetmatigheden en niet te vergeten ons zuivere verlangen) wordt ons ieder moment een caleidoscopisch beeld voorgeschoteld. Door in dit moment te ‘zijn’ kan de schoonheid, de wonderlijke pracht van dit moment ten volle worden ervaren. Je mist het, als je mind je er uit wegtrekt.

Nóg één herinnering: we maakten toen ook zelf onze tekenfilms. Daarvoor had je een blok bureaublaadjes nodig en een potlood of pen. Op het eerste vel tekende je een poppetje en vervolgens op ieder onderliggend blaadje eenzelfde poppetje, maar nét iets verder dan het vorige. Door de blaadjes snel door je vingers te laten gaan, leek het alsof het poppetje bewoog. De beweging van ons lichaam in tijd en ruimte kan hiermee worden vergeleken. Als het laten ‘schieten’ van de blaadjes met de getekende poppetjes stagneerde, dan kon het volgende plaatje vanzelfsprekend niet verschijnen.

Als wij blijven hangen in een moment, verdwijnt de openheid, de ontvankelijkheid voor het volgende moment. En dat laatste is nu juist, wat het leven van ons vraagt: dat we bereid zijn los te laten wat was of dat wat nog komen moet. Want dat kan ook, dat we zo gefixeerd zijn op wat er mogelijk verschijnt in het volgende moment, dat dít moment – het enige dat er werkelijk is - wordt gemist. Je sluit je als het ware af voor wat er is.

Als we het leven willen begrijpen, zullen we naar mijn mening op ieder moment opnieuw aanwezig moeten zijn. Eigenlijk moeten we niets. Het heeft alles te maken met die ‘onvoorwaardelijke overgave’ waar Jeff Foster het over heeft in zijn gelijknamige boek. De doe-modus maakt plaats voor de zijns-modus. Alleen op die manier wordt het moment, en daardoor het bestaan, vol-ledig gekend. Heb je een momentje?